

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120262522
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120262522.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobcu: TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., so sídlom Panenská 6, 811 03 Bratislava, IČO: 35 905 832, zastúpeného Mgr. Ivetou Ragulovou, advokátkou so sídlom N., XXX XX D., proti žalovanej: O. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXX XX V., zastúpenej Mgr. Petrom Balážom, advokátom so sídlom C. XXXXX/XX, XXX XX K., o zaplatenie sumy 5.005,76 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 24Csp/63/2020-161 zo dňa 06.10.2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 24Csp/63/2020-161 zo dňa 06.10.2020 potvrdzuje.
- II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 5.005,76 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.005,76 Eur od 18.12.2019 do zaplatenia (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej ich náhradu v celom rozsahu (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia odkázal na ustanovenia § 18 ods. 2, 4, § 24 ods. 1, 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, § 1 ods. 5, § 2 ods. 2 písm. a), § 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a ustanovenie § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Okresný súd uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca poskytoval žalovanej právne služby, za ktoré si dohodli hodinovú odmenu. Rovnako nebolo sporné, že dlhodobý cieľ sledovaný právnymi službami nebol splnený, keďže došlo k ukončeniu ich poskytovania. Takéto nesplnenie cieľa však nie je dôvodom, pre ktorý by žalobcovi nemohla patriť odmena za vykonané úkony právnej služby. Pokiaľ žalovaná namietala, že žalobca pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepostupoval s odbornou starostlivosťou, prvoinštančný súd uviedol, že z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.03.2019 vyplýva, že dôvodom zamietnutia tohto návrhu bolo nepreukázanie potreby bezodkladnej úpravy pomerov, pričom súd v ňom zároveň vytkol nepriloženie zmluvy o úvere a riadne neuvedenie zabezpečovacích inštitútov. Uvedené samo o sebe nepreukazuje, že žalobca nepostupoval pri podaní návrhu s odbornou starostlivosťou. Medzi stranami totiž nebolo sporné, že žalobca pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia na súd tento predložil žalovanej, ktorá aj prostredníctvom ďalšieho právneho zástupcu s jeho znením vyslovila súhlas. Žalobca v mene žalovanej podal na súd ďalšie dva súvisiace návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorých prílohou tiež nebola uvedená zmluva o úvere a napriek tomu týmto návrhom bolo vyhovené. Okrem toho žalovaná nepreukázala svoje tvrdenie, že zmluvu o úvere odovzdala osobne žalobcovi dňa 13.02.2019. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná zmluvu o úvere zaslala žalobcovi elektronicky dňa 21.02.2019, teda až po

podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaná ďalej namietala netransparentnosť vyúčtovania poskytnutých právnych služieb. Túto netransparentnosť však bližšie neodôvodnila. Z prehľadov vykonaných úkonov právnej služby a vystavených faktúr mal konajúci súd preukázané, že žalobca pre žalovanú v mesiacoch február a marec 2019 vykonal úkony právnej služby, ktoré sú podrobne opísané v týchto prehľadoch spolu s uvedením času ich vykonávania a osoby, ktorá ich vykonávala. Napokon žalovaná argumentovala tým, že vo vzťahu k žalobcovi mala v súvislosti s poskytovaním právnych služieb postavenie spotrebiteľky. Súd prvej inštancie uviedol, že na to, aby bol účastník právneho vzťahu považovaný za spotrebiteľa, nepostačuje, aby nebol podnikateľom. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca poskytoval žalovanej právne služby v súvislosti s jej spoločenstvom v obchodnej spoločnosti a so zabezpečením plnenia záväzkov tejto obchodnej spoločnosti, teda v súvislosti s činnosťou vylučujúcou jej postavenie spotrebiteľky. Na uvedenom nič nemení, že Okresný súd Banská Bystrica, na ktorom prebiehalo upomínacie konanie o žalobe, vyzval žalobcu na jej opravu v súlade so spotrebiteľským charakterom sporu, a že žalobca ju následne opravil. Okrem toho žalobca žalovanú riadne poučil o odmene za úkon právnej služby, a to prostredníctvom mailovej komunikácie zo dňa XX.XX.XXXX, obsahujúcej podrobnú informáciu o výške a spôsobe výpočtu hodinovej odmeny, ktorú žalovaná prijala prostredníctvom mailovej komunikácie zo dňa 11.02.2019. Žalovaná takisto neoznačila a nepredložila žiaden dôkaz o tom, že žalobca ju mal upozorniť na prekročenie poskytnutého preddavku na odmenu za právne služby. Naopak, z uvedenej mailovej komunikácie zo dňa 08.02.2019 vyplýva, že žalobca žalovanú výslovne upozornil, že táto odmena bude prevyšovať poskytnutý preddavok. Okresný súd tiež neakceptoval námietky žalovanej vo vzťahu k dohodnutej náhrade hotových výdavkov. Táto sa neposkytuje za administratívne práce a iné práce vykonané v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, ale ako náhrada hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb. Túto náhradu si strany sporu dohodli paušálne vo výške 2,5 % vyúčtovanej odmeny. Žalovaná doposiaľ zaplatila žalobcovi za poskytnuté právne služby sumu 33.000,00 Eur. Žalobca jej vyúčtoval sumu 38.005,76 Eur, z čoho vyplýva, že rozdiel medzi uvedenými sumami predstavuje nárok, ktorému súd vyhovel. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá sa domáhala zmeny napadnutého rozsudku tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a priznáva jej nárok na náhradu trov konania.

4. Uviedla, že okresný súd nesprávne posúdil povahu právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, z ktorého si žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie časti odmeny. Názor okresného súdu, že poskytnuté právne služby žalobcu sa týkali obchodného podielu žalovanej v obchodnej spoločnosti, čo vylučuje postavenie žalovanej ako spotrebiteľky, je v rozpore s definíciou spotrebiteľa formulovanou v ustanovení § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Rovnako uvedený názor odporuje aj definícii uvedenej v § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Odvolateľka zdôraznila, že obchodný podiel je inou majetkovou hodnotou v zmysle ustanovenia § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je predmetom občianskoprávných vzťahov - súčasťou súkromného majetku žalovanej. Vlastníctvo a nakladanie s obchodným podielom nie je podnikaním, a ani inou obchodnou činnosťou, je len dispozíciou, v tomto prípade súkromnej fyzickej osoby s jej súkromným majetkom. Z teórie vyplýva, že na obsah zmluvy o právnej službe uzatváraanej advokátom s klientom, ktorý je spotrebiteľom, sa vzťahujú aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.). V danom prípade žalovaná nebola ani konateľkou spoločnosti AFG, s. r. o., ani jej väčšinovou spoločníčkou a žalobca v rámci právnych služieb, ktoré si vyúčtoval, neriešil ani ručiteľský vzťah žalovanej zo zmenky. Vzťah žalovanej a žalobcu je vzťahom sekundárnym, ktorého obsahom bolo poskytovanie právnych služieb žalovanej ako nepodnikateľke za účelom ochrany jej súkromného majetku - obchodného podielu. Žalovaná prezentovala názor, že ak nie je podnikaním vlastníctvo obchodného podielu, nemôže ním byť činnosť žalovanej zameraná na jeho ochranu, prinavrátenie tohto majetku, resp. dosiahnutie vyplatenia náhrady škody za jeho nezákonné zbavenie. Dosiahnutie týchto cieľov bolo predmetom služby poskytnutej žalobcom. Okresný súd mal na právny vzťah žalobcu a žalovanej aplikovať ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľov, čo neurobil. V prvom rade neprihliadol na nesplnenie povinnosti žalobcu informovať žalovanú o výške jeho odmeny pred každým úkonom. Žalobca v konaní ani len netvrdil, že by žalovanú pred každým úkonom o výške odmeny zaň informoval. Preto nemohol ohľadom tejto skutočnosti ani uniesť dôkazné bremeno. Prvoinštančný súd napriek tomu v bode 19. rozsudku uviedol, že žalobca mal informovať žalovanú mailom dňa 08.02.2019. Dňa 08.02.2019 žalobca ešte ani nevedel, či vôbec dôjde k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb. V tom čase nebola totiž podpísaná ani plná moc, ani zaplatený preddavok požadovaný žalobcom. Žalobca nemal ešte k

dispozícii ani doklady, ktorých analýzou mal dospieť k právnej stratégii a k tomu, aké úkony odporučí vo veci vykonať. Oznámenie hodinovej sadzby v žiadnom prípade nemôže splniť požiadavku na oznámenie výšky odmeny za konkrétny úkon právnej služby tak, ako ho má na mysli ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Zákon totiž hovorí o povinnosti informovať spotrebiteľa v priebehu poskytovania právnej služby, a to o konkrétnej výške odmeny za konkrétny úkon. Z hodinovej sadzby spotrebiteľ nevie určiť výšku odmeny za konkrétny úkon, pretože nemá k dispozícii informáciu o časovej náročnosti konkrétneho úkonu. Dňa 08.02.2019 túto informáciu nemal k dispozícii ani samotný žalobca, takže jeho mail zo dňa 08.02.2019 v žiadnom prípade nemožno považovať za splnenie povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Okresný súd vyhovel žalobe napriek tomu, že žalobca nemal so žalovanou uzatvorenú písomnú zmluvu o poskytovaní právnych služieb, vo vzťahu k odmene za jeho služby existovala len dohoda o hodinovej sadzbe za čas strávený poskytovaním právnych služieb, medzi zmluvnými stranami neexistovala dohoda o výške odmeny za konkrétne úkony, predovšetkým tie, za ktoré si žalobca žalobou uplatňoval nárok na odmenu, žalobca ani v jednom prípade, t. j. ani pri jednom úkone právnej služby žalovanú vopred neinformoval o výške odmeny za tento úkon. Žalovaná odkázala na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. c) Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzatvorením zmluvy. Ďalej žalovaná namietala, že zo strany žalobcu nedošlo k poskytnutiu právnej služby s odbornou starostlivosťou. Predovšetkým namietla neodborné poskytnutie právnej služby minimálne vo vzťahu k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia voči spoločnosti Sanagro, a. s. Podľa jej názoru nie je pre posúdenie, či bola služba poskytnutá s odbornou starostlivosťou, primárne prvoradá to, či súd návrh, ktorý bol predmetom právnej služby, zamietol, alebo mu vyhovel. V praxi totiž môže dôjsť k rôznym situáciám, kedy súd návrh zamietne, aj keď je vypracovaný v súlade s povinnosťami advokáta. Preto žalovaná apelovala na súd, aby návrh na neodkladné opatrenie posúdil z hľadiska kritérií definovaných v ustanovení § 18 ods. 2 zákona o advokácii, t. j. či žalobca pri vypracovaní tohto návrhu postupoval svedomito, odborne, účelne a hospodárne. Ak okresný súd uviedol, že pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bol tento zaslaný žalovanej a táto nemala k obsahu návrhu žiadne výhrady, tak tento argument je úplne scestný, keďže posúdiť správnosť a úplnosť procesného podania je úlohou žalobcu, a nie žalovanej, ktorá si práve žalobcu na túto činnosť najala. Žalobca si pred podaním návrhu na súd vyžiadal od žalovanej doposlanie ďalších, dokumentov, avšak zmluvu o úvere si nepýtal. Žalobca ohľadom okamihu predloženia zmluvy o úvere evidentne klamal, keď tvrdil, že ju dostal až dňa 27.03.2019. Zmluvu odovzdal žalobcovi zástupca žalovanej na osobnom stretnutí už dňa 13.02.2020, kedy došlo k odovzdaniu viacerých dôkazov, čo vedie nutne k záveru, že žalobca zmluvu musel mať. Žalobca mohol najneskôr 21.02.2019 (vtedy zmluvu obdržal aj mailom) doložiť do súdneho spisu k návrhu podanému dňa 19.02.2019 a zároveň upresniť znenie petitu, čo zjavne neurobil. Žalobca postupoval v rozpore so svojimi povinnosťami v zmysle § 18 ods. 2 zákona o advokácii, keďže bol povinný predložiť listiny, na ktoré sa odvolával, v tomto prípade predložením zmluvy o úvere a zároveň bol povinný presne špecifikovať, čoho sa žalobca domáha, v tomto prípade uvedením zabezpečovacích inštitútov, ktorých výkon mal byť zakázaný. Samotný žalobca považoval úverovú zmluvu za podstatný dokument, pretože s jej priložením počítal v ním vypracovanom odvolaní proti zamietnutiu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalobca, ako aj súd v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia považovali tento dokument za kľúčový pre posúdenie dôvodnosti nároku žalovanej. Žalobca svojím konaním zmaril žalovanej možnosť uspieť nielen v prvoinštančnom, ale aj v odvolacom konaní. V konaní bolo nesporné, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb v zmysle zákona o advokácii. Je zrejmé, že advokát nezodpovedá za to, ako rozhodne súd o jeho návrhu, ale to neznižuje mieru zodpovednosti advokáta za to, že podanie bude spĺňať všetky zákonné kritériá, ako aj legitímne očakávania klienta. V danom prípade sa žalovaná obrátila na žalobcu ako na renomovanú právnu kanceláriu. Akceptovala jeho hodinové sadzby na úrovni najdrahších advokátskych kancelárií v Slovenskej republike. V danom prípade možno prisvedčiť záveru, že legitímne bolo aj očakávanie najvyššej kvality právnych služieb a vypracovanie podania tak, aby bola šanca na jeho úspech čo najvyššia. Podľa názoru odvolateľky ani jedno z týchto očakávaní však nebolo zo strany žalobcu naplnené. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že návrhom na neodkladné opatrenie nielenže nenaplnil cieľ, ktorý v rámci stratégie vytýčil samotný žalobca - zabránenie vyváždzania majetku zo spoločnosti AFG, s. r. o., ale tento návrh dokonca nemal ani len základné obsahové náležitosti stanovené Civilným sporovým poriadkom. Návrh bol neurčitý, pretože neobsahoval presnú špecifikáciu zabezpečovacích inštitútov, ktorých výkon sa má dočasne zakázať. Taktiež jeho prílohou neboli všetky listiny preukazujúce skutočnosti tvrdené v návrhu, a to konkrétne zmluva o úvere. Ide o nesporný fakt, ktorý nemôže nijako poprieť žalobca a s ktorým sa nevysporiadal ani prvostupňový súd. Žalovaná v

konaní poukazovala aj na rozhodnutie IX. disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory zo dňa 15.12.2016, v zmysle ktorého advokát, ktorý nepriloží k podanej ústavnej sťažnosti relevantné prílohy, dopúšťa sa disciplinárneho previnenia a porušuje povinnosti podľa § 18 ods. 1 a 2 zákona o advokácii.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

6. K argumentácii žalovanej vo vzťahu k právnej povahe vzťahu sporových strán uviedol, že v danom prípade je potrebné posúdiť otázku, kedy sa fyzická osoba považuje voči advokátovi pri poskytovaní služieb právneho poradenstva za spotrebiteľa právnej služby. V zmysle definície spotrebiteľa podľa Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je spotrebiteľom akákoľvek fyzická osoba, ktorá koná s cieľom nevzťahujúcim sa k jej obchodu, podnikaniu alebo povolaniu. V zmysle rozsudku Európskeho súdneho dvora C-537/13, „advokát, ako to je v konaní vo veci samej, v rámci svojej profesijnej činnosti poskytuje za odmenu právnu službu fyzickej osobe na súkromné účely, je teda 'predajcom alebo dodávateľom' v zmysle čl. 2 písm. c) Smernice 93/13. Zmluva týkajúca sa poskytovania takejto služby preto podlieha režimu tejto smernice“. V posudzovanom prípade boli žalovanej poskytované právne služby v súvislosti s tým, že spoločnosť AFG, s. r. o., ktorej bola žalovaná spoločníčkou, bol poskytnutý úver vo výške 2.900.000,00 Eur, pričom za účelom zabezpečenia splácania tohto úveru bol na obchodný podiel žalovanej spoločnosti v AFG, s.r.o. zriadené záložné právo. Následne bola pohľadávka na splatenie úveru postúpená na spoločnosť Sanagro, a.s. a bolo vykonané záložné právo na obchodný podiel žalovanej v spoločnosti AFG, s.r.o. Na základe tejto skutočnosti žalovaná prišla o svoju účasť v spoločnosti AFG, s.r.o., pričom účelom právneho poradenstva bolo obnovenie účasti žalovanej v tejto spoločnosti, resp. náhrada škody. Účasť žalovanej v spoločnosti AFG, s.r.o. znamenala, že žalovaná ako spoločníčka mala možnosť vykonávať svoje práva, napríklad prostredníctvom hlasovania na valnom zhromaždení, t. j. mala možnosť ovplyvňovať dianie v spoločnosti a zároveň mala nárok na podiel na zisku, t. j. žalovaná prostredníctvom svojej účasti na spoločnosti dosahovala príjem z podnikateľskej činnosti spoločnosti AFG, s.r.o. V nadväznosti na uvedené mal žalobca za to, že právne poradenstvo nebolo poskytované na súkromné účely žalovanej. Okrem toho bola žalovaná v danej veci zastúpená advokátom Mgr. Balážom, cez ktorého prebiehala komunikácia ohľadne právneho zastúpenia v predmetnej veci. Z tohto dôvodu mal žalobca za to, že žalovaná aj z tohto dôvodu nie je vo vzťahu k žalobcovi spotrebiteľom, t. j. slabšou stranou, ktorej sa má poskytovať zvýšená právna ochrana, keďže právne poradenstvo a činnosť žalobcu prechádzali k žalovanej nie priamo, ale cez jej advokáta. Žalovaná v dôsledku úzkej väzby k spoločnosti AFG, s.r.o. ako fyzická osoba prevzala ručenie za záväzky spoločnosti, v ktorej bola spoločníčkou (a v minulosti aj konateľkou). Z uvedených dôvodov žalovanú nemožno považovať za spotrebiteľa, a preto nie je spotrebiteľom právnej služby vo vzťahu k žalobcovi. Pokiaľ ide o námietky žalovanej vo vzťahu k porušeniu povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou, žalobca uviedol, že po celý čas pri komunikácii so žalobcom žalovanú zastupoval jej zástupca Mgr. Baláž. To znamená, že žalobca zaslal návrh na neodkladné opatrenie právnenému zástupcovi žalovanej, ktorý bol odborne spôsobilý tento návrh posúdiť. Samozrejme, žalobca sa nespoliehal na to, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bude kontrolovať Mgr. Baláž. Žalobca vypracoval návrh (ako aj ďalšie dva návrhy) na nariadenie neodkladného opatrenia riadne a s odbornou starostlivosťou. Vychádzal pritom z dokumentov a informácií, ktoré mal k dispozícii od žalovanej, resp. od jej zástupcu. Žalobca trval na tom, že vo veci postupoval s odbornou starostlivosťou. Samotná skutočnosť, že súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, neznamená, že žalobca vo veci nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Pokiaľ žalovaná poukázala na email zo dňa 18.02.2019, na základe ktorého si žalobca žiadal doposlať ďalšie dokumenty, avšak zmluvu o úvere si nepýtal, k uvedenému žalobca uviedol, že skutočnosť, že žalobca od žalovanej žiadal dokumenty, nepreukazuje, že žalovaná odovzdala žalobcovi zmluvu o úvere. Žalovaná v konaní uvádzala, že zmluvu o úvere odovzdala žalobcovi na osobnom rokovaní dňa 13.02.2019. Následne už tvrdila, že zmluvu o úvere zaslala žalobcovi emailom dňa 21.02.2019 (t. j. až po podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia dňa 20.02.2019). Žalobca zdôraznil, že dôvodom zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bola skutočnosť, že „z predložených listinných dôkazov nevyplýva, že by žalovaný začal s realizáciou iných zabezpečovacích inštitútov zriadených na zabezpečenie pohľadávky žalovaného zo zmluvy o úvere, aj keby súd pripustil a vzhľadom na popísaný spôsob konania žalovaného považoval za osvedčené, že pri výkone bude postupovať obdobným spôsobom, ako pri výkone záložného práva na obchodný podiel žalobkyne v spoločnosti AFG, s.r.o.“, a teda žalobca „neosvedčil nutnosť neodkladnej úpravy pomerov medzi žalobkyňou a žalovaným vo vzťahu k výkonu ostatných zabezpečovacích inštitútov zriadených za účelom zabezpečenia pohľadávky voči AFG, s.r.o. zo zmluvy o úvere, a teda ani hrozbu ani vznik

ujmy, ktorá by žalobkyni mala vzniknúť v súvislosti s ich výkonom“. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia neobsahoval základné obsahové náležitosti podľa Civilného sporového poriadku, k tomu žalobca uviedol, že pokiaľ by uvedené bola pravda, súd by takýto návrh odmietol. Pre úplnosť uviedol, že žalobca v rámci zastupovania žalovanej v danej veci podal celkovo tri návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dvom návrhom súd vyhovel. Po zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia voči spoločnosti Sanagro, a.s. podala žalovaná prostredníctvom Mgr. Baláža nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Keďže nepredloženie zmluvy o úvere k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia považovala žalovaná v zmysle svojich vyjadrení za kľúčový nedostatok a dôvod zamietnutia návrhu, žalobca vychádzal z toho, že žalovaná zmluvu o úvere predložila spolu s novým návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 27Cb/87/2019 zo dňa 01.07.2019 daný nový návrh zamietol, pričom v odôvodnení uviedol, že navrhovateľka (žalovaná) nepreukázala ani potrebu bezodkladnej úpravy pomerov ani ohrozenie exekúcie. Okresný súd Bratislava I v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že „navrhovateľke je poskytnutá právna ochrana prostredníctvom už nariadených neodkladných opatrení, ktoré sú uvedené vyššie, avšak ďalšie postupné vylučovanie zabezpečovacích inštitútov aj s ohľadom na prebiehajúce súdne konanie o zaplatenie podľa zmenky je nedôvodné, a to aj s ohľadom na neúplné vymedzenie práv zo zmenky a tzv. všetkých práv, a to záložných v navrhovanom petite“. Súd teda konštatoval, že žalovanej už je poskytnutá ochrana neodkladnými opatreniami (voči AFG, s.r.o. a voči VS Agro, s.r.o.), ktoré boli nariadené na základe návrhov vypracovaných žalobcom. Pokiaľ žalovaná odkázala na rozhodnutie disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory, k tomu žalobca uviedol, že konkrétne rozhodnutie sa týkalo pripájania príloh k ústavnej sťažnosti v zmysle § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde SR, a nie príloh v štandardnom civilnom konaní.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalovanej formulovanú v opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalovanej za obsahové vymedzenie odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať princíp viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na taký, ktorý má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostal sporný, alebo je to nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

10. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalovanej, ktorá poukázala na svoj spotrebiteľský status, od ktorého odvodzovala ďalšiu odvolaciu argumentáciu. Definícia spotrebiteľa je v našom právnom

poriadku obsiahnutá v ustanovení § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Podobne sa zmieňuje o charaktere postavenia spotrebiteľa aj ustanovenie § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Pre posúdenie právneho vzťahu ako spotrebiteľského postačuje teda zistenie, že osoba dodávateľa vstúpila do právneho pomeru so spotrebiteľom, ktorý nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Výklad ponúknutý súdom prvej inštancie v dôvodoch napadnutého uznesenia je postavený na závere, že spotrebiteľská ochrana sa vzťahuje len na také typy právnych vzťahov, ktoré nemajú väzbu na podnikateľskú činnosť iného subjektu. Inak povedané, nadväznosť posudzovaného vzťahu na obchodnú či podnikateľskú činnosť iného subjektu kvalifikovalo z pohľadu súdu prvej inštancie sporný vzťah ako nespotebiteľský. Tento záver je správny.

12. V judikatúre sa daným právnym problémom zaoberal Súdny dvor EÚ vo veci C-419/11 zo dňa 14. marca 2013, keď uviedol: „Fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním vo vzťahu k spoločnosti ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti zo zmluvy o poskytnutí úveru.“ Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5 Ndc 10/2016 zo dňa 09.11.2016 uviedol, že „žalobkyňu ako fyzickú osobu, ktorá má úzke väzby vo vzťahu k obchodnej spoločnosti ako jej konateľka a spoločníčka, nemožno považovať za spotrebiteľa, nakoľko v danom prípade, prevzala ručenie za záväzok tejto spoločnosti zaplatiť kúpnu cenu z kúpnej zmluvy (t.j. z obchodnoprávneho vzťahu).

13. Z obsahu uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 39Cb/33/2019-135 zo dňa 20.03.2019, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej smerujúci voči spoločnosti SANAGRO, s.r.o. na nariadenie neodkladného opatrenia, vyplýva, že žalovaná bola spoluzakladateľkou a spoločníčkou spoločnosti AFG, s.r.o. s tým, že jej podiel v danej spoločnosti predstavoval 25 %. V danom konaní poukazovala na skutočnosť, že v dôsledku zvýšenia základného imania sa jej podiel zredukoval na 0,43 %. Z uznesenia tiež vyplýva, že spoločnosti AFG, s.r.o. bol poskytnutý úver v sume 2.900.000,00 Eur a za účelom zabezpečenia tejto pohľadávky uzavrel veriteľ so žalobkyňou záložnú zmluvu na jej obchodný podiel v spomínanej spoločnosti. Následne záložný veriteľ pristúpil k výkonu záložného práva, a to priamym predajom obchodného podielu žalobkyne, ako aj ďalšieho spoločníka. Cieľom súdnych konaní, ktoré boli následne žalovanou iniciované bola „ochrana a udržanie pozície žalovanej ako spoločníčky“, ako to uviedla v odpore proti platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Banská Bystrica. V odpore tiež poukázala na to, že figurovala ako zmenkový ručiteľ na blankozmenke zabezpečujúcej pohľadávku veriteľa voči spoločnosti.

14. Z popisu skutkových okolností, ktoré viedli žalovanú k iniciovaniu viacerých konaní o nariadenie neodkladného opatrenia a v súvislosti s ktorými jej boli zo strany žalobcu poskytnuté právne služby, je zrejmé, že táto sa ako zakladateľka, spoločníčka (pôvodne) so štvrtinovým podielom a navyše v postavení záložcu pokúsila zachovať svoje postavenie v danej spoločnosti. Z pohľadu odvolacieho súdu mala žalovaná status znamenajúci úzku väzbu na spoločnosť, ktorej záujmy a s tým spojené aj vlastné záujmy sa žalovaná pokúsila ochrániť. Nie je podstatné, že žalovaná nemala väčšinový podiel v spoločnosti; pre úvahu odvolacieho súdu boli relevantné viaceré faktory vysvetlené vyššie, ktoré znemožnili posúdiť postavenie žalovanej ako spotrebiteľky. Tým, že spoločnosť založila, podieľala sa na jej zisku vo významnej miere a navyše poskytla zabezpečenie záväzku spoločnosti, sú faktory, ktoré viedli odvolací súd k záveru o správnosti posúdenia veci súdom prvej inštancie ako nespotebiteľskej.

15. V zmysle uvedeného potom nebolo nutné v danej veci riešiť otázku poučenia žalovanej o výške odmeny v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, pretože jeho aplikácia je viazaná na klienta, ktorý má postavenie spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie sa stalo súčasťou nášho právneho poriadku na základe zákona č. 304/2009 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Dôvodová správa na vysvetlenie novej regulácie uvádza: „Obdobne ako u notára, musí advokát vopred informovať spotrebiteľa právnej služby o cene úkonu právnej služby. Ak si túto povinnosť nesplní a poskytne úkon právnej služby, zanikne mu zo zákona právo na odmenu za tento úkon právnej služby. Cieľom je posilniť dôveru v advokátsky stav, pretože odmena za poskytovanie právnej služby sa stane viac predvídateľnou. Prax totiž potvrdzuje, že najmä pri vysokých odmenách spotrebiteľ právnej služby negatívne znáša oznam o celkovej konečnej odmene

advokáta. Navrhované ustanovenie zapadá do celkového kontextu právnej úpravy určenej na ochranu spotrebiteľa.“

16. Nad rámec odvolacieho prieskumu však odvolací súd považoval za vhodné upriamiť pozornosť na e-mailovú komunikáciu strán sporu z 08. 02. 2019 a 11. 02. 2019, v rámci ktorej bola žalovaná informovaná o hodinovej sadzbe odmien za poskytované právne služby, pričom žalovaná (zastúpená advokátom) s uvedeným súhlasila. V prípade dojednania zvoleného v danom vzťahu, keď odmena mala byť vypočítaná podľa počtu hodín potrebných na poskytnutie právnej služby, je evidentne nemožné vopred stanoviť, koľko bude konkrétny úkon trvať.

17. Pokiaľ ide o námietky žalovanej vo vzťahu k porušeniu povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou (§ 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii), k uvedenému krajský súd uvádza, že z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č. k. 39Cb/33/2019-135 zo dňa 20.03.2019 okrem iného vyplýva, že v čase rozhodovania tohto súdu už došlo k výkonu záložného práva na obchodné podiely žalovanej a ďalšieho jej spoločníka, teda prípadný škodlivý následok už nastal a otázka náhrady škody môže byť predmetom dokazovania vo veci samej. Okrem toho bolo konštatované, že vo veci nebolo osvedčené, že má dôjsť k výkonu ostatných zabezpečovacích inštitútov. Okresný súd Bratislava I tiež poukázal na nepredloženie zmluvy o úvere, v dôsledku čoho sa súd nemohol oboznámiť s podstatou zabezpečovacích inštitútov, ktoré boli predmetom konania.

18. K aplikácii ustanovenia § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii odvolací súd uvádza, že v aktuálnom spore nemá postavenie odvolacieho súdu, resp. nemôže preskúmať podstatu rozhodnutia súdu vydaného v inom súdnom konaní. Na účely posúdenia, či advokát porušil svoje povinnosti konať s odbornou starostlivosťou sa vyžaduje zistenie, že došlo k významnému pochybeniu v postupe advokáta, ktoré zjavne v kontexte prezentovaných skutkových okolností viedlo k zmareniu šance klienta na úspech v spore. Žalovaná vymedzila svoje odvolacie námietky tak, že relevantným pochybením žalobcu bolo nepredloženie zmluvy o úvere ako podstatného listinného dôkazu k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Z obsahu uznesenia Okresného súdu Bratislava I je však zrejmé, že dôvodom pre postup súdu bol aj nedostatok skutkových tvrdení, vo vzťahu k čomu odvolateľka neprodukovala žiadne odvolacie argumenty. Pokiaľ uviedla, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nemal zákonné náležitosti, uvedené nebolo možné akceptovať, keďže v takom prípade by zrejme došlo k odmietnutiu návrhu. Možno tiež podotknúť, že pri poskytovaní právnej služby boli práva žalovanej chránené aj tým spôsobom, že táto komunikovala so žalobcom vždy prostredníctvom svojho advokáta, čím sa zvyšoval potenciál ochrany jej práv. Uvedeným odvolací súd nemieni zľahčovať pochybenia žalobcu (v podobe nepredloženia zmluvy o úvere k návrhu na neodkladné opatrenie), avšak znamená to istú mieru spoluzodpovednosti žalovanej za úroveň ochrany jej práv.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanej, ktorá vo veci podaného odvolania úspech nemala. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).